(Vervolg van pag. 6).

„S c h a a m t e? Wou je beweren, dat j ij dat gevoel nog hadt?"

„O, Jack . . . Jackie . . . boy . . . Doe dat in godsnaam niet . . . . W a t zou ik moeten beginnen." Plotseling viel ze neer aan zijn voeten en omvatte zijn knieën . . . Onzacht, bijna brutaal trok hij haar op.

„Ik ben van plan je buiten alle verleiding te houden," zei hij. „Ik zal zorgen, dat je noch bij mevrouw Martin, noch bij wie ook, ooit meer gevraagd zult worden om bridge te spelen . . . . Ik hoop, dat alles nog in het reine zal kunnen worden gebracht. Het kan heel goed zijn, dat de schuld van den diefstal op een van de dienstmeisjes is gevallen . . . . maar daarover schijn j ij niet te hebben nagedacht. Ik breng morgenochtend zoo vroeg mogelijk den armband terug en ik verlang van jou, dat je me vanavond . . . . versta je me, vanavond nog . . . een volledige lijst geeft van je schulden. Ik zal d e z e nog betalen, maar zal er voor zorgen, dat dit ook de l a a t s t e maal is."

„O, ik wou, dat ik het geld maar van Majoor Day had aangenomen," snikte ze. . . . . „Ik wou dat ik 't gedaan had. . . . ."

Er klonk zoo iets hulpeloos-kinderlijks in haar stem, dat de uitdrukking van zijn gezicht weer zachter werd. Per slot van rekening was ze toch nog zoo'n kind . . . . zoo jong nog . . . en ze zag er zoo bang en zoo klein uit . . . . Een oogenblik voelde hij neiging haar in zijn armen te nemen en haar te laten uitsnikken aan zijn schouder, maar hij w i l d e f l i n k zijn. „Ga nu naar bed," zei hij. „Morgenochtend zorg je, dat de lijst klaar ligt."

Ze stond op en ging naar de deur . . . De tranen hingen nog aan de donkere wimpers en haar zachte wangen waren donker getint. Bij de deur gekomen, keerde ze zich om en er kwam een vreemde, koude, onnatuurlijke uitdrukking op het gezichtje. „Als je maar weet, dat ik bij j o u zeer zeker nooit meer om medelijden zal komen vragen," zei ze toen. De deur viel achter haar dicht . . . . .

Hij bleef in den stoel bij den haard zitten, tot het daglicht aanbrak. Toen nam hij een bad, kleedde zich en ging naar de kamer van zijn vrouw.

Hij vond de lijst van haar schulden op de tafel bij haar bed liggen, geschreven met haar eigenaardig kinderlijk handschrift. De inkt was gevlekt, alsof er tranen op waren gevallen, maar Gwennie zelf sliep . . . . Hij boog zich over haar heen en zag hoe het tengere lichaam, als van angst nog, telkens schokte. Hij voelde een prop in zijn keel en wendde, bijna met geweld, zijn blikken van haar af. Toen liep hij de deur uit. . . . Hij ging een restaurant binnen, dronk een kop sterke koffie, maar hij kon niet eten. Toen ging hij naar het huis van mevrouw Martin. De meid liet hem in de kamer, waar de bridge-tafels nog stonden, die den vorigen avond gebruikt waren geworden.

Na eenig wachten kwam een statige grijze dame binnen.

Zonder eenige verontschuldiging over het vroege uur van zijn bezoek te maken, begon hij onmiddellijk: „Mijn naam is Ferrars, en ik geloof dat mijn vrouw gisteravond onder uw gasten behoorde. Is deze armband misschien van u of van uw kennissen?"

Ze slaakte een kreet van vreugde. „O, goddank, dat hij gevonden is! We hebben zoo'n angst uitgestaan. Mevrouw Colford had hem pas van haar man gekregen, en ze was bang, dat hij zou denken, dat zij hem verkocht had of zoo iets . . . . En uw vrouw vond hem? Hoe ontzettend aardig van u me den armband al zoo vroeg in den morgen te komen terugbrengen!"

Toen antwoordde Ferrars, ieder woord langzaam en duidelijk uitsprekend: „Mijn vrouw v o n d den armband niet. Hij lag op den grond in de kleedkamer en ze s t a l hem."

„S t a l hem!" riep mevrouw Martin uit, terwijl zij onwillekeurig een stap achteruit week . . . . „U maakt toch zeker g e k h e i d?"

„Mijn vrouw stal den armband om schulden te kunnen betalen, die ze gemaakt had met bridge-spelen in uw huis, mevrouw Martin."

„Ze s t a l hem . . . . En dat kom u me nog v e r t e l l e n? Ik begrijp 't niet . . . ."

„Ik herhaal u nog eens: ze stal den armband om haar bridge schulden te betalen."

De uitdrukking van verbazing op haar gezicht maakte plaats voor een van diepe minachting. „Dat is een heel buitengewoon geval," zei ze. „Ik had geen flauw idee, dat er onder mijn kennissen menschen waren, die s t a l e n."

„Ik vermoed, dat u heel goed wist, dat ze den laatsten tijd veel geld had verloren?"

„Dat was h a a r zaak, mijnheer Ferrars."

„Dus u geeft toe, dat u dit wist?"

„Ja . . . . Ze is te nerveus om goed te kunnen spelen."

„En niettegenstaande dit, moedigde u haar aan door te spelen?"

„Mijnheer Ferrars, ik vind, dat u een heel eigenaardigen toon aanslaat . . . ."

„Pardon, ik wilde slechts eenige inlichtingen hebben, waarop ik geloof een zeker recht te hebben. Mijn vrouw is nog heel jong — bijna een kind — Als jonge meisjes of jonggetrouwde vrouwen spelen en verliezen, zooals ik vermoed, dat nog wel met andere dan met mijn vrouw alleen het geval zal zijn geweest — w a t gebeurt er dan? Op w e l k e manier verwacht u, dat zij die schulden dan kunnen betalen?"

Er kwam een trek van de diepste minachting op Ferrars' gezicht . . . „U bedoelt zeker het genre mannen als. . . . Majoor Day en anderen, die in uw huis komen spelen."

Mevrouw Martin ging naar de deur. „Ik zal den knecht verzoeken u uit te laten," klonk het.

Ferrars plaatste zich echter vóór haar. „Nog een moment," zei hij. „Hier is de armband, mevrouw Martin, en ik geef u het volste recht aan al uw kennissen over te vertellen, wat ik u zoo juist heb medegedeeld. Maar vergeet één ding niet: wat mijn vrouw gedaan heeft, geschiedde in een oogenblik van w a n h o o p . . . . maar het was een misdaad, waartoe u als 't ware dagelijks zoovelen dwingt. . . . U spoort ze aan om te spelen en geld te leenen van zulk soort mannen als Majoor Day is . . . . U brengt ze er toe hun echtgenooten te bedriegen en brengt ze tot God mag weten welke misère. Mijn vrouw heeft gezondigd als een dom, onnadenkend kind en zij zal er ook zelf de gevolgen van hebben te dragen. Maar ik zal die m e t haar dragen . . . en als er e e n woord van ons onderhoud uitlekt, geef ik u de verzekering, dat ù zich dit uur zult herinneren."

Ze werd bleek tot aan haar lippen. „Laat me voorbij," zei ze, maar haar houding was minder hooghartig en er was iets van vrees in haar oogen.

Ferrars spoedde zich de deur uit. Hij verlangde naar huis . . . naar Gwennie. Hij liep regelrecht naar de slaapkamer en tikte aan de deur. Toen hij binnenkwam, stond ze in den hoek van de kamer, halfaangekleed met al haar krullend haar om 't hoofdje heen.

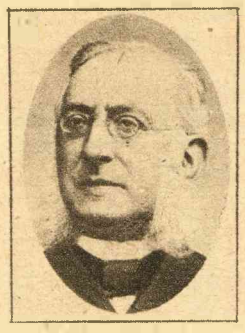
Ze hield de handen krampachtig tegen haar borst gekneld. Ferrars begreep, dat ze op dit oogenblik de politie dacht te zien binnenkomen. Hij ging naar haar toe en sloeg de armen om haar heen. „Schattekindje," zei hij, onwillekeurig een lievelingsnaampje gebruikend, dat hij haar in 't begin van hun huwelijk had gegeven: „Wees maar niet bang . . . . alles is vergeven en er zal nooit meer zoo ietskunnen gebeuren, is het wel, vrouwtje?"

„O, Jackie . . . ." was het eenige, wat ze kon uitbrengen.

Ze slaakte een heel diepen zucht, zooals een kind kan doen, dat heel lang naar de moeder heeft verlangd en dat eindelijk inslaapt met moeders hand vast in de zijne geklemd.

Ds. J. VAN GILSE. †

S. S. VLES. †

C. J. VROUWES. †

Ds. J. VAN GILSE, emeritus-predikant bij de Doopsgezinde Gemeente te Groningen, is aldaar overleden. — De heer S. S. VLES, president-commissaris van de Metaal Mij. S. A. Vles & Zonen, oud-lid van den Kerkeraad der Israëlietische Gemeente te Rotterdam, is aldaar op 76-jarigen leeftijd overleden. De bekende roeier van „Amstel", C. J. VROUWES, eveneens een vermaard biljartspeler, is te Amsterdam plotseling overleden.

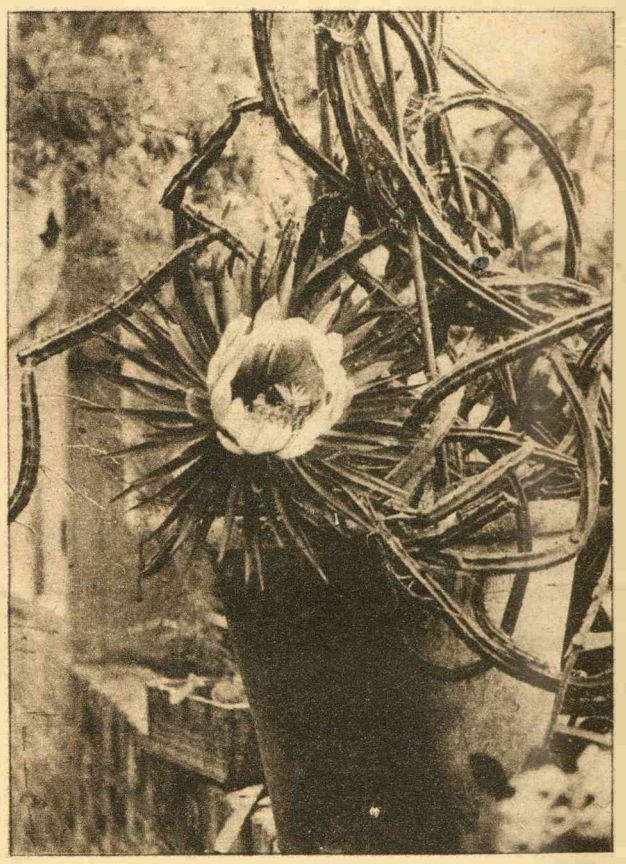
DE INBRAAK TE SCHEVENINGEN.

In den nacht van 15 op 16 Juni is ingebroken bij de firma S. Spijer, juweliers, Oranje Galerij te Scheveningen. Onze foto geeft het bovenlicht, langs het Palace-Terras, waardoor de inbrekers het magazijn zijn binnengekomen.

Z. K. H. PRINS HENDRIK OP DE TENNISWEDSTRIJDEN TE ARNHEM.

Een onzer lezers zendt ons bovenstaand kiekje van Z. K. H. Prins Hendrik (x), die Zondag 10 Juni een bezoek bracht aan de Internationale Tenniswedstrijden te Arnhem. Z. K. H. is in gesprek met den heer Scheurleer; daarnaast Jhr. J. Feith, voorzitter van den Ned. Lawn Tennisbond. Verder de spelers Jhr. Van Lennep, Diemer Kool, en even zichtbaar, Mr. Nijpels, door wien zoo juist de final van de heeren-double was afgespeeld, met het resultaat, dat Scheurleer en Diemer Kool de beide andere wonnen.

EEN ZELDZAME PLANT.

Wij bieden onzen lezers hierboven een foto aan van de Cereus grandiflorus, eigenaar de heer H. W. Stoop, burgemeester van Raadtsingel. Deze zeldzame plant, die alleen in Botanische tuinen en enkele liefhebbersverzamelingen wordt aangetroffen, is sedert 20 jaar in het bezit der familie Stoop, en het was dezen keer voor het eerst, dat ze een bloemknop vertoonde. De bloem is zeer harmonisch gekleurd en verspreidt 'n heerlijke vanillegeur

Dr. J. DE BRUIN.

Ds. H. G. VAN WIJNGAARDEN.

H. G. VAN KEMPEN.

Tot buitengewoon hoogleeraar in de paediatri aan de Universiteit te Amsterdam is benoemd Dr. J. DE BRUIN. — De leden van de Vrije Gemeente te Amsterdam hebben in de vacature van wijlen Mr. H. Rogaar met groote meerderheid van stemmen tot voorganger gekozen Ds. H. G. VAN WIJNGAARDEN, predikant bij de Ned. Herv. Gemeente te Almelo. — Tot burgemeester van Woerden is benoemd de heer H. G. VAN KEMPEN.

Zonderlinge gelaatsversieringen.

In vroeger tijd gebruikten de dames ter „versiering" van haar gelaat een zeker soort pleistertjes, van zwarte zijde gemaakt, die men mouches heette. Het woord beteekent letterlijk vliegjes, en vroeger schijnen de mouches geen pleistertjes, doch beestjes te zijn geweest. Want we weten, dat de schoone en behaagzieke dochter Julia van Keizer Augustus, uit Indië levende zwarte kevertjes liet komen, die de eigenschap bezaten te kleven op de huid, zoodat ze bleven zitten op de plaats waar ze gezet waren.

Er is een tijd geweest, dat het moesje in geen boudoir mocht ontbreken. Deze mouches werden dan, inzonderheid door de Fransche dames, in allerlei vorm, rond, halfrond, ovaal, geknipt en op het gezicht geplakt. Soms waren de gezichten — ook der Hollandsche vrouwen — er als mede bezaaid, want Rotgans zingt er van:

„Die troni, dicht bezaaid met moesjes klein en groot,
Gelijkt een krentekoek."

Het is weinig vleiend, maar waar!

Deze zonderlinge mode duurde tot omstreeks het eind der regeering van Lodewijk XV. Onze Nederlandsche vrouwen gebruikten ze reeds in de eerste helft der 17de eeuw.